

[Lis Starcke]

familier, der i hjemmet forsørger et handicappet barn. Jeg skal her indføje, at den besparelse, der jo opnås, hvis man følger regeringens forslag, er minimal, og at den meget let vil kunne vende sig til store udgifter, ved at man eventuelt giver op i familien og barnet må institutionsanbringes.

Med hensyn til lovforslaget om ændring af invalidepensionen har socialministeren også bevæget sig og er kommet med 3 vigtige og positive ændringsforslag, som vi kan gå ind for.

Jeg vil dele den beklagelse, som er kommet til udtryk fra flere medlemmer heroppe, over, at behandlingen af disse mange lovforslag har været alt for koncentreret. Jeg er enig med den radikale taler i, at det ikke har betydet, at det har været en overfladisk behandling, men vi har haft for kort tid. Der er stillet mange spørgsmål, og der er besvaret mange spørgsmål. Det er der grund til at sige tak for, men tiden har været så knap, at vi ikke har haft tid og kræfter nok til at behandle disse lovforslag på en virkelig tilfredsstillende måde. Desværre vil det også blive svært nu senere at forklare befolkningen, hvad disse forslag indebærer, og hvordan lovene på lang sigt vil komme til at virke. Endnu vanskeligere at forklare bliver det, fordi lovene indeholder ekstra besparelser, som på en måde slet ikke kommer indførelse af socialindkomsten ved. Jeg har forstået, at de uligheder, der findes på nuværende tidspunkt, vil blive fjernet, når man kommer til anden fase af indførelsen. Jeg synes, det er tilfredsstillende, at der ikke er noget parti, der har måttet binde sig til den endnu ikke færdigbehandlede anden fase.

Fra retsforbundets side kan vi godt være lidt bekymrede ved tanken om, hvordan den skal udformes. Vi vil i hvert fald sige, at det vil være ønskeligt, om man levner mere tid til behandlingen af anden fase, og endnu mere vil retsforbundet anbefale, at man i stedet ville gå i gang med en virkelig tilbundsående skattereform, sådan at vi ikke skal have to selvangivelser, og sådan at det bliver lidt lettere for befolkningen at fatte, hvad der egentlig foregår. Jeg tror, det bliver svært at forklare den det.

Taanquist (S):

Jeg skal komme med nogle bemærkninger specielt om ændringerne til bistandsloven.

Hvis man har fulgt udvalgsbehandlingen, vil man se, at de fleste af de ændringer, der nu kommer i bistandsloven, ikke alene er sket med henblik på besparelser, men også med henblik på at rette nogle ting op i bistandsloven, som gennem årene har vist sig at være u hensigtsmæssige.

Under førstebehandlingen blev der sagt, at der i den offentlige debat var nævnt eksempler på mennesker med meget høje indkomster, der har modtaget offentlige ydelser. Det er vi også blevet præsenteret for under udvalgsbehandlingen, og det kan vi ikke længe acceptere.

Jeg er ikke sikker på, at det var en fejl ved bistandsloven fra begyndelsen. I bistandslovens første år gjaldt det om at finde ordninger, der var så administrationsbesparende og så personalebesparende som muligt, og vi må indrømme, at det er administrativt lettere, når man ikke skal gå ind i en bedømmelse af den enkelte modtagers indtægtsforhold i hver enkelt sag. Men forholdene er anderledes nu.

Den offentlige debat har efter min mening overdrevet virkningerne af de ændringer, der nu foretages. Det er ikke meningen, at der skal lægges byrder på de handicappede eller på de svage stillede. Det er meningen, at de, der har en rimelig indtægt, selv skal afholde visse udgifter, og det er udtrykt med ordene i bistandsloven »hvis de selv har midler til det«. Det kan være svært at formulere det på en måde, så det kan forstås entydigt, men jeg mener, at med de tilsagn, vi har fået fra socialministeren under udvalgsbehandlingen, bl. a. om at hun vil følge udviklingen i de nærmeste år med henblik på at vurdere, om kommunerne anvender de nye regler efter hensigten, er tilfredsstillende. Og hensigten er ikke at tvinge børn på institution, tværtimod.

Jeg beklager, at den diskussion, der har været ført under behandlingen af disse forslag, har givet anledning til bekymring hos tusinder af handicappede og forældre med handicappede børn landet over, som ikke kommer til at mærke spor til disse ændringer. Jeg vil gerne understrege, at disse forslag selvfølgelig ikke betyder en forringelse af det, vi tidligere kaldte særfor sorgen, og at der især ikke er noget i disse forslag, der